

Kapan

– E.Kirişçi · 13 Haziran 2018

Garson masada tek başına oturan kadına doğru yürüyüp yanında durdu. Menüü önünden aldı. Kadın saatine bakıyordu. Yüzünden düşen bin parçaydı. Garsonu fark etmedi. “Ne alırsınız?” sorusuyla kendine geldi. Yanakları kızardı. Kısık sesle “Arkadaşımı bekliyorum. Geldiğinde siparişimizi veririz.” Garson gülümsedi. Gerisin geri dönmüştü ki kadın seslendi. “Bir bardak vişne suyu alabilirim.” Çantasından telefonunu çıkardı. Kızgındı. Rehberden Yavuz’u buldu. Yeşil buton üzerinde parmağı gidip gelirken telefon çaldı. İrkildi. ‘Selin’ Aramayı kabul etti. Yüzü gerildi. Konuşması hızlandı. “Bildiğin Yavuz işte. Hangi buluşmamıza zamanında geldi ki. Evet, evet aynen öyle. Yarım saattir bekliyorum.” Telefondaiken restoran kapısından Yavuz’un girdiğini fark etti. “Geldi, geldi. Kapatıyorum. Seni ararım.” Yavuz masalara dikkatle göz gezdirdi. Kadını gördüğünde el sallayıp aralardan geçerek masaya ulaştı. Kadın yerinden kalkmadı. Yavuz elini uzattı. Kadın göz teması kurmadan usulen sığı. “Her şey yolunda mı Buse?” derken montunu çıkarıp sandalyenin arkasına asarak oturdu. Buse’nin suratı sirke satmaktaydı. “Hı,hı” Yavuz heyecanla ceketinin iç cebinden üzeri fıyonklu rulo kağıdı çıkarıp Buse’ye uzattı. Buse’nin yüzü güldü. “Unutmamışsın.” Sevinçle ruloyu açtı. Okurken garson vişne suyuyla menüleri masaya bıraktı. Siparişi beklemeye koyuldu. Yavuz menüyü taradı. “Haşlama istiyorum.” Garson adisyona not alıp kadına baktı. Buse’nin gözleri bir sağa bir sola mekik dokuyor, elleri titriyordu. Dudakları büzüldü. Gözleri kısıldı. Sanki Yavuz’a yıldırımlar gönderiyordu. Öfkeyle ayağa kalktı. “Yalancı pislik. Bu ne şimdii!” Şiiri her mısranın üzerine basa basa okumaya koyuldu.

“Bunca zaman çok yoruldum ama,
Hiç geç kalmadım ben sana.
Düşe kalka yaşadığım bu hayatta,
Hiç geç kalmadım ben sana.
Bir kelebek gibi kah orada kah burada,
İnceden inceye her şeyi düşündüğüm anlarda,
En dertli zamanlarımda,
Hiç geç kalmadım ben sana.”

Kâğıdı buruşturup Yavuz’un suratına fırlattı. Yavuz ağzını açacak oldu, eline geçirdiği vişne suyunu başından aşağı boca etti. Çantasını, şalını alıp arkasına bakmadan dışarıya yöneldi. Yavuz masada dona kaldı.

Buse gözyaşlarını siliyor kısa ve hızlı adımlarla yürüyordu. Rüzgâr soğuk esmekteydi. Ancak Buse’nin şalı kolundaydı. Yanından bir araba geçti. Hız kesti. Durup geri geri gelmeye başladı. Arka arkaya kornaya basıldı. Buse yavaşladı. Arabanın dörtlüleri yandı. Önüne çekildi. Şoför camı açıldı. Genç bir erkek başını uzattı. “Buse, iyi misin?” Buse şoförü tanıdı. “Mert merhaba. İyiyim.” “Atla arabaya, seni gideceğin yere bırakayım.” Buse isteksiz davrandı. Mert ağladığını fark edince arabadan indi. Çenesini tutup kaldırdı. “Güçlü olmaya çalışıyorsun ama... Hadi gel biraz laflarız. Rahatlarsın.” Buse teklifi kabul edip arabaya bindi.

Güneş ışıkları açılmamış perdelerin arasından salona sızılmaktaydı. Genç bir adam gözlerini ovarak yarı karanlık, yarı aydınlık salona girdi. Esneye esneye bilgisayar masasına oturdu. Laptopu açtı. Fanın gürültüsü salonu doldurdu. Masaüstü ekrana geldi. Boş bir çalışma sayfası açıp ellerini klavyeye bıraktı. Ekranı baka kaldı. Parmakları oynamıyordu. Canı sıkıldı. "Şiir yazmak kim ben kim!" Kafiyeli birkaç cümleyi alt alta yazdı. İçinden okudu. "İdare eder." Gözleri ekranla masa üstünde dağılmış fiyonklar, sağa sola fırlatılmış gömlek, pantolonlar arasında gezerken ilham perisini çağırılmış olmalı kendini yazmaya iyice kaptırılmış buldu.

"Yavuzzz! Kahvaltayı hazırlamamışsın!" Mutfaktan yükselen erkek sesi ilham perisini kaçırttı. "Mert, öğlen Buseyle buluşacağım. Tanışmamızın yıl dönümü. Şiir yazmamı istedi." Mert elinde kahve fincanı salona gelip Yavuz'a yanaştı. Göz ucuyla şiiri okudu. Sesi alay doluydu. "İlkokula giden çocuklar daha güzelini yazar. Şiir sitesine gir, eli ayağı düzgün bir şiir bul. Hatta sen kalk kahvaltayı hazırla, ben bulayım. Buse'ye ayıp olmasın. Bu zamanda onun gibi kaliteli bir kız herkese nasip olmaz." Yavuz kararsız kalmıştı. "Benden şiir yazmamı istedi. Anlamasın." Mert güven veren bir tonla "Nereden anlayacak! Yüz binlerce şiir var. Popüler olmayanlardan birini bulurum." Yavuz rahatladı. Mutfağa yürürken. Durdu. Parmaklarını sayarken sıralıyordu. "Yazıya, kelimelere takıntısını anlamıyorum. Özel günlerin hiçbirini unutmadım. Hediyeleri seçerken sevdiği şeylere dikkat ettim. İş dışındaki zamanımın tamamını ilişkimize ayırdım. Neyse..."

Mutfaktan tıkrıtlar gelmekteydi.

Mert dikkatle siteleri geziyor, şiirleri değerlendiriyordu. Sonunda aradığını bulmuştu. Çıktı aldı. Rulo yapıp bantladı. Fiyonk yapıştırdı. "Yavuz, şiir hazır!"